

■ «Ἡ κτίσις ἐλευθερωθήσεται ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς» (Ρωμ. η' 21)

Ἡ Ἀνακαίνισις τοῦ Σύμπαντος *

*«Οἱ εὐσεβεῖς δέ, Σοὶ Παράκλητε, βοῶμεν ἐνθέως·
Νευρογὲ τοῦ σύμπαντος εὐλογητὸς εἶ»¹*

Ἡ Μεγάλη Ἑορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς, ἡ ὁποία προσφυῶς θεωρεῖται καὶ χαρακτηρίζεται ὡς ἡ γενέθλιος ἡμέρα τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας, μᾶς δίδει τὴν εὐκαιρία νὰ ἐμβαθύνουμε σὲ ἓνα ἐπίσης μεγάλο Μυστήριο τῶν Ἑσχάτων: τὴν **Ἀνακαίνισι τοῦ Σύμπαντος**.

Ἡ Ἐκκλησία γεννήθηκε στὸν κόσμον ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα μὲ σκοπὸ νὰ μεταμορφώσῃ τὸν κόσμον σὲ Ἐκκλησία· νὰ βαπτίσῃ τὸν κόσμον στὰ νάματα τῆς **Ἐνσαρκώσεως** τοῦ Λόγου καὶ στὶς πύρινες φλόγες τῆς **Πεντηκοστῆς**.

Ἡ **Ἀνακαίνισις τοῦ Σύμπαντος** ἄρχισε μὲ τὴν Ἐνανθρώπησι καὶ τὴν Πεντηκοστή· ἡ Ἐκκλησία τοῦ Παρακλήτου «εἶναι τὸ ἐσώτατο ὄντολογικὸ μυστήριον, ὁ ἐν τοῖς ἐγκάτοις τοῦ κόσμου κρυμμένος πύρινος σπόρος τῆς ἐσχατολογικῆς μεταμορφώσεώς του».

Ὅπως ὁ ἄνθρωπος, ὁ βασιλεὺς τῆς κτίσεως, ἐξ αἰτίας τῆς παρακοῆς ἔπεσε στὴν φθορά, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡ κτίσις «τῇ ματαιότητι

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθμ. 302/Μάϊος -Ἰούνιος 2001, σελ. 33-34. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

1. Ἰαμβικοῦ Κανόνος Πεντηκοστῆς, Ὠδὴ Ζ', α'.

υπετάγη» και εις την «δουλειαν της φθορας», «ουχ εκουσα, αλλα δια τον υποταξαντα»².

Στην «Συντέλεια» του κόσμου θα γίνη κάτι ανάλογο: «*οχι μονον οι ανθρωποι εχουν να αναστηθουν αφθαρτοι υπο της δυναμewς του Αγίου Πνεύματος, αλλα και ολη η κτίσις*», ητοι ολη η αισθητη δημιουργία (ουρανός, φωστήρες, άστρα και στοιχειά), και «*μέλλει να ελθη παλιν εις την αρχαίαν κατάστασιν της αφθαρσίας, την οποίαν ειχε προ του να εκπέση ο Αδάμ δια της παρακοής*»³.

Αποτελει κοινήν διδασκαλία των Αγίων Προφητών, Αποστόλων και Πατέρων της Εκκλησίας μας, οτι η αέναος του Αγίου Πνεύματος δημιουργική ενέργεια, η διαρκώς ανακαινίζουσα την γη και την κτίσι, θα ελευθερώση αυτην οριστικα εν τοις Εσχάτοις «*από της δουλειάς της φθορας εις την ελευθερίαν της δόξης των τέκνων του Θεού*»⁴.

«*Εσται γαρ ο ουρανός καινός και η γη καινή*»: «*καινούς δε ουρανούς και γην καινήν κατά το επάγγελμα Αυτού (σύμφωνα με την υπόσχεσι του Κυρίου) προσδοκῶμεν, εν οῖς δικαιοσύνη (αγιότης) κατοικεί*»: «*και ειδον ουρανόν καινόν και γην καινήν· ο γαρ πρώτος ουρανός και η πρώτη γη απήλθον*»⁵.

Ο Ὅσιος και Θεοφόρος Πατήρ ημών Συμεών ο Νέος Θεολόγος περιγράφει με θαυμαστό τρόπο σε ειδικό Λόγο του, «*Πως αυθις η κτίσις μέλλει ανακαινισθῆναι και γενέσθαι καινούς ουρανούς και καινήν γην κατά τον θεῖον Απόστολον*», και «*Οποία εσται η εσχάτη λαμπρότης της κτίσεως*»⁶.

Οι Ἅγιοι τονίζουν ιδιαιτέρως, οτι ο ανακαινισμός και αφθαρτισμός της κτίσεως εξαρτώνται άμεσα από τον ανθρωπο:

«*Πρώτον θα ανακαινισθουν οι ανθρωποι και θα αφθαρτισθουν δια της αναστάσεως και επειτα θα ανακαινισθουν και θα αφθαρτισθουν όλα τα στοιχειά και η κτίσις*. Ὡσπερ γαρ πρώτον εφθάρη ο ανθρωπος και επειτα εφθάρη και η

2. Ρωμ. η' 20 και 21.

3. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγορείτου, *Νέα Κλίμαξ*, σελ. 55 και 56.

4. Ρωμ. η' 21.

5. Ἦσ. ξε' 17· πρβλ. Ἦσ. ξστ' 22· Β' Πέτρ. γ' 13· Ἀποκαλ. κα' 1.

6. Βίβλος Ἠθικῶν, Λόγος Α', δ' και ε'.

κτίσις διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἔτσι καὶ πρῶτον πάλιν πρέπει νὰ ἀφθαρτισθῇ ὁ ἄνθρωπος καὶ ἔπειτα διὰ τὸν ἄνθρωπον νὰ ἀφθαρτισθῇ καὶ ἡ κτίσις»⁷.

Τότε, στήν «**Συντέλεια**», ὁ Ἀνακαινισμὸς τοῦ Σύμπαντος θὰ ἀποτελεῖ ἔκφρασι τῆς ἀγάπης τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς πρὸς τὰ τέκνα Του:

«Καθὼς ἓνας πατὴρ εἰς τὸν καιρὸν τῆς δόξης καὶ χαρᾶς τῶν υἱῶν του στολίζει ἀκόμη καὶ τοὺς δούλους του διὰ περισσοτέραν δόξαν τῶν υἱῶν του, ἔτσι καὶ ὁ Θεὸς εἰς τὸν καιρὸν τῆς δόξης καὶ χαρᾶς καὶ ἀφθαρσίας ἡμῶν τῶν υἱῶν Του, στολίζει καὶ αὐτὴν τὴν ὑπόδουλον κτίσιν μὲ τὰ κάλλη τῆς ἀφθαρσίας διὰ δόξαν περισσοτέραν ἐδικήν μας»⁸.

Μετὰ τὸν θαυμαστὸ αὐτὸν Ἀνακαινισμὸν καὶ τὴν δικαίαν Κρίσιν, ὁ περιπόθητος καὶ γλυκύτατος Δεσπότης μας Ἰησοῦς Χριστὸς θὰ ἀπονείμη στοὺς Δικαίους, ἀναλόγως μὲ τὴν ἀξία καὶ τὴν λαμπρότητα ἐκ τῶν ἔργων ἐκάστου, τὴν ἀνάλογη διαμονὴ στὴν μία γιὰ ὅλους **Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν**.

Ἐκεὶ στὴν Δόξα τῆς Βασιλείας, θὰ βλέπουν ὅλοι τὸν Χριστό μας, τὸν «*συμπαρόντα ἐκάστω καὶ συνόντα ἕκαστον Αὐτῷ καὶ ἐν ἐκάστω ἐκλάμποντα καὶ ἕκαστον λάμποντα ἐν Αὐτῷ· ἀλλ' οὐαὶ τοῖς ἐξωθεν τότε τοῦ Οἴκου ἐκείνου εὐρισκομένοις*»⁶.

Ἔθειε Παράκλητε, ἀνακαινιστὰ τῆς ἀμαρτωλῆς φύσεώς μας καὶ τοῦ σύμπαντος κόσμου, «*ἐλθὲ καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν*» μονίμως, ἐλευθέρωσε μας ἀπὸ τὴν δουλεία τῆς φθορᾶς, καθάρισε μας μέσα στὶς φλόγες τῆς Πεντηκοστῆς τῶν Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀξιώσε μας τῆς Ἐσχατολογικῆς Λαμπρότητας!...

«Οἱ εὐσεβεῖς δὲ Σοὶ βοῶμεν ἐνθέως· Νευργε τοῦ σύμπαντος, εὐλογητὸς εἶ!»¹.

⁷. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, στὸ Β' Πέτρ. γ' 10. Πρβλ. Ἀγίου Ἰωάννου Χρυσόστομου, Ὁμιλία ΙΔ' εἰς τὴν πρὸς Ρωμαίους, § ε', ΡΓ τ. 60, στλ. 530.

⁸. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, στὸ Β' Πέτρ. γ' 13.